

"דעם רבי'נס קינדער"

ירחון לתמימים

גליון מס' 1

יום רביעי י"א ניסן – 106 שנה להולדת כ"ק אדמו"ר – ה'תשס"ח

דבר מלכות

משיחות כ"ק אדמו"ר נשיא דורנו

חמץ ישות וגאווה אסור אפילו במשהו

הענין של "חג המצות" מורכב משני חלקים: החיוב לאכול מצה, והשלילה של אכילת חמץ, עד ל"בל יראה ובל ימצא".

בין שני אלה קיים הבדל: חיוב אכילת מצה יש לו שיעור ומדה בכמות ובזמן (יוצאים ידי חובה באכילת "כזית מצה", ובלילות הראשונים של חג הפסח, שכן אפשר לאחר מכן להסתדר ב"מצה עשירה", מביצים וכיוצא בזה, או במאכלים אחרים כגון – בשר ודגים וכיוצא בזה, ובלבד שלא יהא חמץ). אך איסור החמץ הוא מוחלט וכולל אפילו משהו חמץ וכל רגע (זמן כלשהו) של כל משך ימי חג המצות.

בכך יש רמז והוראה לחיי הנשמה של יהודי, בהתאם לתכונות הטבעיות של בחמץ ושל המצה.

טבעו של החמץ הוא שהבצק תופח ומתרומם יותר ויותר, דבר הנותן טעם מיוחד בלחם האפוי. מצה מתהווה מן ההיפך המוחלט: לא ניתן לבצק לתפוח ולהתרומם כלל וכלל.

בספרים מוסבר כי החמץ רומז לגאווה וגסות הרוח החודרות, רחמנא ליצלן, לחיי יום יום.

יחד עם זה מוסבר כי מידת הגאווה מהווה כי מידת הגאווה מהווה שורש ומקור לכל הנטיות הבלתי רצויות, וכאמור: "תועבת ה' כל גבה לב", וכפי שחכמינו זכרונם לברכה אומרים כי על אדם שיש בו גסות הרוח אומר הקב"ה: "אין אני והוא יכולים לדור בעולם", ועוד מאמרי חכז"ל ברוח זו.

לפיכך, אחד הטעמים לכך (אף שאת כל ציווי השי"ת יש לקיים כצווי אלוקי ולא משום טעמים אחרים) שאיסור חמץ הוא אפילו במשהו – הוא כדי לרמוז שגאווה וגסות הרוח יש לשלול לגמרי.

יתר על כן, כיוון שהאדם עוסק ב"חמץ" כל השנה, כשהוא עוסק לפרנסתו, "ששת ימים תעבוד", בעולם הגשמי של חולין, עם השפעות של חול, הרי כמעט בלתי נמנע שלא תתגב אליו מחשבה של "ישות", "אני ולי", וכיוצא בזה. ובמיוחד לאור הרגש הטבעי האמור של "אדם קרוב אל עצמו" – עלול להיות שהתנהגות זו לא בלבד שתהיה אצלו ל"טבע שני", אלא שאף תיקבע בלבו הנחה שהיא מוצדקת וישרה, כביכול. יש צורך, איפוא, להבטיח את השמירה מפני האמור, במדה חזקה ביותר.

משום כך הרי כשמגיע ערב פסח על האדם לבצע בו עצמו "בדיקת חמץ" ו"ביעור חמץ" יסודיים, לבער כליל את ה"חמץ" שהצטבר במשך כל השנה, גם אם הוא בכמות זעירה ואפסית, "משהו", ולאחר מכן לשמור בקפדנות את עצמו ואת כל ביתו מ"משהו חמץ" במשך כל השבוע של חג הפסח (בתוספת יום טוב שני של גלויות ביום השמיני – בגלות), הכולל יום ראשון, יום שני, וכן הלאה, כל יום מימי השבוע, עד לאופן ש"לא יראה ולא ימצא".

כל זה, יחד עם חיוב אכילת מצה, מלמד ונותן כח לכל יהודי לעמוד איתן נגד השפעות של עולם החולין, וכן להתגבר על הנטיות הבלתי רצויות העצמיות, כדי להגיע באמת ל"זכר ליציאת מצרים" למדה הגדולה ביותר של חרות אמיתית בכל יום מכל ימי השנה.

(משיחות ר"ח ניסן תשמ"ג)

בקודש פנימה

מהנהגות כ"ק אדמו"ר

פסח אצל הרבי

א. הרבי לא נהג לשרוף ב'ביעור חמץ' את לולבו ואת אתרוגו.

ב. הרבי חיתה את החמץ באש ורק אחר כך קרא את 'סדר ביעור חמץ'.

ג. לפי הוראת הרבנית הכינו בביתו של הרבי קודם החג את המאכלים עבור כל ימי החג, אך לא את המים.

ד. בדירתו של הרבי הרי"צ, היה הרבי מקדש בגביע כסף.

אמנם, בזמן מסוים, בעת שהיה סועד בביתו החל לקדש בגביע זהב וכך נהג גם בעת שקידש בדירתו שבבניין הספרייה, וכן כשקידש בחדרו שב-770. היין היה מונח על השולחן, כשהוא עטוף בשקית נייר חומה.

ה. תחת מפת המצות של הרבי, הייתה, בכל השנים, מפת כסף.

המפית עצמה הייתה מקופלת לאורכה ולרוחבה (כמו 'מפיות שולחן', כמוכן יותר גדולה), וכך כל אחת מהמצות היתה בנפרד.

אמנם, מכיון שהיתה זו מפית אחת, חלקה האמצעי של המפית – בה הניח הרבי את מצת ה'לוי' – נשאר פתוח בשלושה מצדדיו. לכן, אחר ה'סדר' – בדירתו של הרבי הרי"צ – נהג הרבי לאסוף את שאריות המצה שנשארו בחלקה האמצעי של המפית ולשפכם לתוך שני חלקיה האחרים הסגורים, בהם היו מונחות בשעת ה'סדר' ה'כהן' וה'ישראל'.

לאחר שסיים לשפוך היה מניח את המפית על קערת כסף, מורה לקחת אותן ואת היין, והיה הולך לחדרו הק', שם הניחו אותן.

ו. ב'סדרים' שערך הרבי בדירתו בבניין הספרייה, נהג הרבי לפרוס את מצת האפיקומן לחמש חתיכות מעל הכרית.

ז. קודם שהתחיל לקרוא את ה"מגיד" גילה הרבי רק את חלקה העליון של המפית.

א חסיד'ישע מעשה

פנינים ואמרות מהתוועדויות חסידים

ידוע שהרשב"ץ היה שד"ר, והיה מגיע למקומות בהם היו חסידים שונים. שאלו אותו פעם האם לרבי יש רוח הקודש. הוא השיב להם: אם רבי צריך רוח הקודש – אזי יש לו רוח הקודש, ובאם אין צורך שלרבי יהיה רוח הקודש – אזי מה איכפת לי אם יש לו או אין לו? העיקר שהוא רבי, ומה נוגע לי מה קורה עם רוח הקודש?

דיברתי עם ר"מ פוטערפאס על כך שאצל חסידים המנהג הוא שמספרים סיפורים מהרבי ובפרט סיפורים שיש בהם ענין של מופת או ענין של רוח"ק וכדו'. השאלה היא מדוע זה כך – האם זה כדי להוסיף בקדושה של הרבי, או שמכיוון שהעניין קיים ונמצא אזי צריכים לדבר על כך.

בנוגע לפועל: הרי כך הדרך של אנשים כערכנו, כששומעים איזה דבר-פלא בשייכות לרבי, אז נעשה עניין חדש, כמו שהרבי התבטא פעם, כשנודע שגנרל או אלוף גדול היה אצלו והוא דיבר אתו שעה, אמר הרבי: ". ווער איך א סאך גרעסער בא די חסידים, ניט דער אלוף ווערט גרעסער וואס ער איז כעווען בא מיר, איך ווער גרעסער בא די חסידים משו"ז וואס א גענעראל איז בא מיר געווען" [=]. אני נעשה יותר גדול אצל החסידים. לא האלוף נהיה יותר גדול מכך שהוא היה אצלי, אלא אני נהיה יותר גדול אצל החסידים בגלל שהגנרל היה אצלין.

נשאלת השאלה אם צריך לספר סיפור עם רוח הקודש וכו'. אך מאחר והרי עכשיו מוצאי ש"ק, צריכים לספר סיפור. ייתכן שסיפורתיו פעם,

שהוא יסיים את כל העניין ואח"כ אני אומר לו מה שיש לי לומר. הרבי סיים את העניין בנוגע לילדה ושאל אותי היכן אני לומד, סיפרתי לו שאני לומד בכולל, הרבי דיבר איתי כמה דק' בנוגע לכולל שהוא רוצה שילמדו שם עניינים של הוראה, כדי שיהיה שם רבנים, תוך כדי שיחה – מספר האברך – שכחתי מכל הענין ויצאתי מהחדר.

אם כך – שאלתי אותו – אז מה אתה בהתפעלות גדולה שכזו? מזה שהרבי ענה לך על דבר שלא כתבת ולא שאלת? השיב לי האברך: לא! אתה לא מביין! תוך כדי שאני יוצא מהחדר נזכרתי על איזה דבר, חכה רגע אספר לך הכל.

מה היה? – כשאמרת לי שאני צריך לכתוב פתק קצר, הלכתי לבקר ידיד שלי המתגורר במנהטן, ישבתי אצלו ואמרתי לו שאני צריך להיכנס לרבי מלויבאוויטש ושם אמרו לי שצריך להיכנס עם פתק קצר, מה אכתוב? האכתוב זה וזה או אכתוב זה וזה, כך ישבנו והתחבטנו מה לכתוב, לא ידענו מה העיקר. כתבנו פתק אחד ולאחר מכן החלטנו שלא זו הנקודה העיקרית ולכן כתבנו פתק אחר ואת הפתק השני הבאתי לרבי.

כשיצאתי מהרבי, נזכרתי שמה שהרבי אמר לי "בנוגע למה שכתבת בעניין זה וזה התשובה היא כך וכך" – זהו אותו הדבר שאני וחברי חשבנו שהוא לא העיקר ואת הפתק הזה השארנו במנהטן! הרבי ענה לי, לא רק על מה שכתבתי כאן, אלא גם על מה שכתבתי שם, הוא אומר לי: "אני מתנגד, ואני ראיתי בעצמי מה שאתם אומרים

פעם אחת הגיע אברך אחד הלומד בכולל לא חסידי בירושלים, וביקש להיכנס לרבי ליחידות. הוא הגיע עם ילדה קטנה שהיא חולנית באופן רציני והוא רוצה רק ברכה מהרבי – זה היה לפני שנתיים שלוש, לפני תשל"ח. – אמרתי לו שהזמן מוגבל מאוד, כפי שאומרים לכל אחד, לכן יש לו רק שתי דקות להיות אצל הרבי, ובתנאי שיכנס רק עם פתק קצר, שיכתוב רק את שם הילדה, מהי המחלה ובקשת ברכה. לא יותר מכך.

האברך הסכים והגיע בלילה. כשהגיע תורו להיכנס אל הרבי הוא נכנס אל הקודש והיה שם עשר דקות בערך. כשהוא יצא, הוא תפס אותי ואמר לי: אני לא מאמין למה ששמעתי עכשיו! כך הוא אמר לי, והוא סיפר: אתה אמרת לי שצריכים לקצר ועשיתי כהוראתך. רשמתי פתק קצר – שם הילדה. המחלה שהיא סובלת ממנה ובקשת ברכה. הגשתי את הפתק לרבי והרבי ישב וקרא. אחרי שהרבי קרא את הפתק הוא אמר לי כך: בנוגע למה שאתה כותב בעניין זה וזה – התשובה היא כך וכך. האברך סיפר לי שהוא רצה להפסיק את הרבי ולומר לו שהוא לא כתב דבר זה, לא זה מה שהיה כתוב בפתק שלו. הוא לא כתב זאת. הוא אמר לי: תראה, אני לא חסיד, אני מתנגד, לחסיד יש דרך ארץ וחושב שלרבי יש רוח הקודש, אני לא מאמין בכל העניינים האלו, וחשבתי לומר לרבי שבטח הוא מערכב את הפתק שלי עם פתק אחר, שהרי באים אליו הרבה אנשים והרבי קרא ובטח זכר איזה פתק שמישהו אחר נתן לו. אבל באותו רגע חשבתי הרי אני בא לרבי לבקש ברכה, איזה דרך ארץ וכבוד יהיה שאני אפסיק אותו,

לחיות עם משיח

משיחות ב"ק אדמו"ר על נאולה ומשיח

אחד הטעמים לכך שענין יום הולדת נעשה לאחרונה הוראה לרבים, ובכך הרעש והפירסום וכו', אף שבדורות שלפני זה היה זה רק אצל יחידי סגולה וללא פירסום כלל –

כי מכיון שעומדים אנו בסיום הגלות – יש לגמור את הברורים האחרונים של ה"חול".

ויש לומר שאחד הברורים הוא, שיהודי מנצל את יום הולדתו, שמצד עצמו הוא וים חול, והוא מגלה בזה איך ש"מזלו גובר", שמזלו של יהודי הוא בבחינת אין "אין מזל לישראל" – ענין הביטול.

יומנים מבית היינו

חלק מיומן מאור ל"א ניסן תשמ"א - שנת השמונים

בשיחה השלישית דיבר אד"ש כל תפקידה של המדינה להשפיע לא רק על תושבי, אלא מאחר שהקב"ה העניק לה כח להשפיע על כל העולם – עליה לנצל זאת.

גם השיחה הרביעית הוקדשה למדינת ארה"ב. אד"ש הסביר שחובתה של המדינה המושלת בכיפה למנוע את התפשטות הכפירה ואת התפשטות אלה שאינם מעוניינים בשלום וכו', וזאת ביכולתה לעשות רק כאשר לא תהי' תלויה בחסדיהן של מדינות אחרות, ובפרט לחסידים בענין נפט שהוא הכח שמפעיל הימינו הכל. אד"ש הסביר שניתן לפתח את האנרגיה שבפחם וכו' אולם זה לוקח זמן, והשימוש באנרגיה אטומית הוא מסוכן. ברם, ברכת-החמה מעוררת כיוון שמשום מה לא נוצל – אנרגיית השמש. אד"ש אמר, שיש לנצל כח זה ולא להרתע מפני אלה שמנסים למנוע זאת.

בין הדברים התייחס אד"ש לטענה שלכאורה, מדוע מדברים על כך ולא על עניני תומ"צ? – והסביר, שחובת אלה שחיים במדינה זו לקיים את "והתפללו לשלום העיר" וכו'. כן שלל אד"ש טענה האומרת שמה יכולים כמה "בטלנים" המתכנסים בביהמ"ד. אד"ש אמר, שע"פ דברי הרמב"ם עשוי מעשה או דיבור אחד להביא ישועה והצלה לכל העולם כולו, ולכן יש לעשות זאת, וכך ראו במוחש, שדברים שנאמרו בתהילה ליחידים ולאחר מכן ברבים, תוך השתדלות שיגיעו למקומות המתאימים – הצליחו לפעול את פעולתם.

יצא לאור מכתב כללי כהמשך למכתב מר"ח ניסן. ההתוועדות של י"א ניסן התקיימה בליל י"א ניסן, השתתפו בה אורחים רבים, כולל רבנים, סנטורים, אישי ציבור וכו', ההתוועדות גם שודרה בטלוויזיה.

ב9:30 נכנס אד"ש להתוועדות ופתח בשיחה קצרה בדבר "פותחין בברכה", שביחוד באירוע הקשור ב"גבורות" יש לפתוח בברכה לקב"ה, שבכך מקבלים את ברכתו בברכה רבה, וע"י זה ניתן כח לעבודה נוספת וכו'.

בשיחה השני' הודה אד"ש לכל אלה שברכוהו וביחוד לנשיא ארה"ב שהטריח עצמו, ממיטת חוליו (ובודאי יזכה ברפואה שלימה וקרובה), לכתוב את איחוליו. בהמשך השיחה הרחיב אד"ש את הדיבור על מסקנות שיש להפיק מאירוע ההתנקשות. אד"ש הסביר, שבזה הוכח, כי סיבת הפשע אינה העניות דוקא, שכן המתנקש בא מבית שלא חסר בו כל טוב. אלא סיבת הדבר היא, ראשית, ש"לא עצבו אביו מימיו", ושנית, שלא חונן על ברכי האמונה שיש "עין רואה ואוזן שומעת וכל מעשיך בספר נכתבים". מכאן, שיש לתקן את הדברים הללו, שהם סיבת המחלה: ראשית, לשים דגש על חינוך הילדים (ולא רק על הקניית ידיעות), ושנית, להחדיר לקרבם את האמונה בבורא עולם.

אלך בדרך תמים משיחות כ"ק אדמו"ר על התמימים התמימים הם ילדי הרבי ממש!

כ"ק אדמו"ר (מוהרש"ב) נ"ע אמר שהתמימים הם נרות להאיר, ז. א. אשר תפקידם המיוחד שהטיל עליהם רבם (שגם ע"פ נגלה כל המלמד את בן חבירו מעלה עליו הכתוב כאילו ילדו, ובפרט בחסיד ורבי שהוא לא כאילו ב"כ" הדמיון, אלא ילדו ממש, והרבי אמר שילידיו צריך להיות נר להאיר), אפן פשוט'ן לשון גערעדט, אז אין דעם ארט וואו ער געפינט זיך דארף ער זען, אז עס זאל ווערן ליכטיק, כי זהו כל מהות ותפקיד נשמתו שבשבילו ירדה מאיגרא רמה לבירא עמיקא ...

(ממכתב י"א אלול השי"ת)

התמימים מקבלים את ה"חי' יחידה" של הרבי

... יש מעלה מיוחדת אצל התלמידים – שהם מקבלים את החי' יחידה של הרבי, ולכן, נתחייבו גם לפרוע בהחי' יחידה שלהם.

ואף שאי אפשר לדמות את הפירעון בהחי' יחידה שלהם לחי' יחידה של כ"ק אדמו"ר, ה"ז המבואר בדא"ח "בכל מאדך", שעם היותו "מאד שלך", ממשיכים עי"ז "מאד" האמיתית, בלי גבול העצם. פרעון החוב בהחי' יחידה מתבטא בתנועה של יציאה מהגבלות – הן ההגבלות שלו ("ארויסגיין פון די אייגענע הגבלות"), והן (ועאכו"כ) ההגבלות דעניני העולם.

(משיחת ליל ב' אייר תש"י)

הזמן הפנוי של תמים אינו שייך אלי

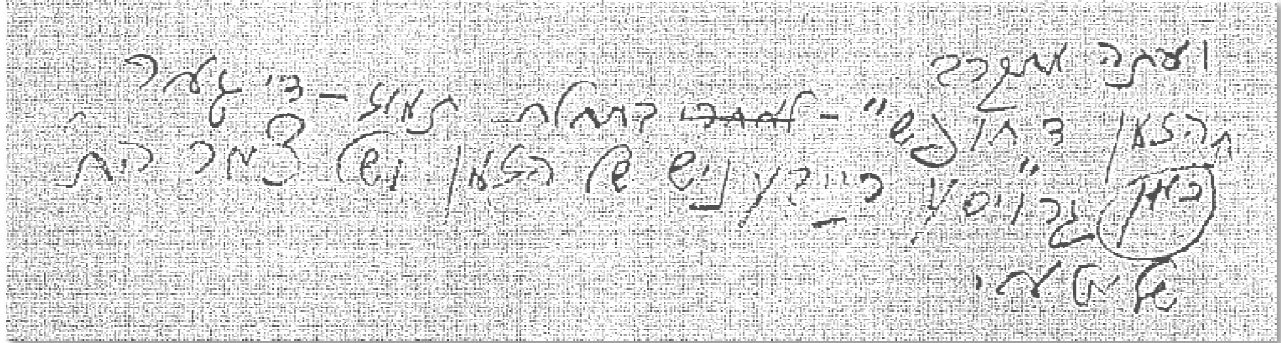
תלמיד ישיבת תומכי תמימים אינו מציאות לעצמו (כנ"ל), ולכן גם הזמנים הפנויים אינם שלו, אלא עומדים הם ברשותם של כ"ק רבותינו נשיאנו מיידי הישיבה; ז. א. זה שבידו זמנים פנויים להתעסק בהפצת המעיונות וכו' הר"ז (לא מפני שזמנים אלו הם בבעלות שלו, כ"א) מפני שניתנו לרשותו (מאת רבותינו נשיאנו) להשתמש בהם לעבודתו ית' כפי רצונו ובחירתו (אם להמשיך בשקידה והתמדה בלימוד התורה, או להתעסק בהפצת המעיונות וכו').

מאוצר המלך

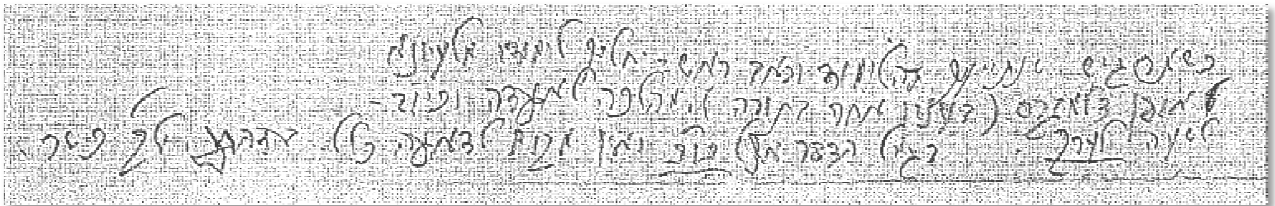
פיענוח בתי"ק של ב"ק אדמו"ר

בזבז זמן הקיץ

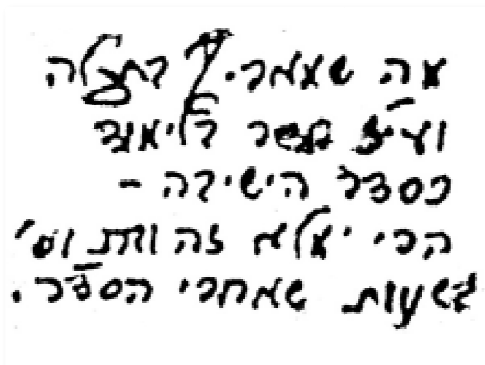

מענה לא' מאנ"ש אודות בנו שלמד בניו-יורק:
ועתה מתקרב כאן הזמן דחופש – בתחלת תמוז – די גאָר גרויסע רייבעניש [= בזבז הגדול] של
הזמן ושל ציור הת' שליט"א

כשמתעייפים - להחליף לימוד

הרבי כותב לא' ששאל איך להתמיד בלימוד כאשר מתעייף באמצע
הלימוד ומקבל כאב ראש:
כשמרגיש שנתעייף מהלימוד וכאב ראש – יחליף לימוד מלעיונא לאופן דלמגרס (בענין אחר בתורה),
מהלכה לאגדה וכיו"ב – לשעה לערך. רגיל הדבר אצל כו"ב [כמה וכמה] ואין מקום לדאגה כלל.
בדהת"פ [בדיקת התפילין]. הט"ק [טלית קטן] כשר

מענה (מיום א' טבת תשי"ב) להררשד"ב שיחיל
גורקאוו ע"ד תשלומים למי שמתפלל באריכות
ועי"ז אינו שומר סדרי הישיבה כדבעי:
מה שמאריך בתפלה ועי"ז חסר בלימוד
כסר הישיבה – הרי ימלא זה ובתוס'
בשעות שאחרי הסדר.

נדפס לחיזוק ההתקשרות לכ"ק אדמו"ר נשיא דורנו
ולרפואה שלימה לחייל בצבאות ה'